



Žlufásek borůvkový a hnědásek rozrazilový. Foto Přemysl Tájek.

Motýli mokřadní, horští i teplomilní

Přemysl Tájek

Motýli mají mezi obrovským množstvím dalších skupin hmyzu výsadní postavení. Jejich společenstva jsou vynikajícím ukazatelem kvality krajiny, zachovalosti a rozmanitosti přírodních stanovišť. Motýli využívají různé typy zdrojů, vysokou míru prostorové struktury stanovišť i různorodost vegetace. Vezmeme-li v úvahu i snadnou identifikaci motýlů v terénu a s tím související dobrou znalost jejich historického a současného rozšíření, máme před sebou jednu z nejlepších bioindikacních skupin organismů. A navíc i velmi atraktivní pro veřejnost, s řadou deštníkových druhů, jejichž ochrana umožňuje chránit celá společenstva včetně dalších skupin mnohem méně prozkoumaných organismů.

Slavkovský les je územím na motýly bohatým. Najdeme zde rašeliništní specialisty, horské druhy, vysoce náročné druhy mokřadních luk ale poměrně překvapivě i některé druhy teplomilnější. O velevzácném hnědáskovi chrastavcovém pojednává zvláštní kapitola (str. 9), velmi zajímavý způsob života a životní nároky má ale i řada dalších vzácnějších druhů.

Jedním z nejtypičtějších živočichů Slavkovského lesa je hnědásek rozrazilový (*Melitaea diamina*). Obývá zachovalé mokřadní louky s výskytem živných rostlin jeho housenek, což jsou kozlíky, ve Slavkovském lese téměř výhradně poměrně vzácný kozlík dvoudomý. Lokalit hnědáška rozrazilového u nás dramaticky ubylo v 70. a 80. letech 20. století, kdy byly v mnohých krajích plošně odvodňovány mokřadní louky a zalesňovány rašeliniště. Dnes se druh častěji vyskytuje už jen na Šumavě, ve Slavkovském lese a na Českomoravské vrchovině.

Dalším charakteristickým druhem je okáč černohnědý (*Erebia ligea*), druh vázaný na světliny a okraje horských lesů. Ve Slavkovském lese se vyskytuje především na PramenSKU, vzácně ale i v nižších polohách, například v údolí řeky Teplé u Bečova.

Jedněmi z nejvzácnějších druhů jsou pak dva rašeliništní specialisté – žlufásek borůvkový (*Colias palaeno*) a perletovec severní (*Boloria aquilonaris*). Zajištění jejich dlouhodobého přežití a posílení jejich nepočtených populací je jedním z nejdůležitějších úkolů druhové ochrany ve Slavkovském lese. ■